

jastwam tamnéch surowóch tjasow žtérnatoho lét-
 stotétka, kajkež nětkej hižczen wo rozpadankach
 staréch hrodow widžimó. Žstwitžka bésche dosčž
 jasna, ž wozom, blidom ha stóltžkom wobstarana.
 Tež jédže dosčž Waldemar swojomu jatomu
 poškiežowasche ha tež joho próstwu wo znaimo
 kžizowanoho žbóžnika wuswóscha, ha pošwa
 jomu rané kžiz. Ždasche so kaž bó hnédom
 wot přénoho wofomitniéna swojoho žwoho skutka
 so kaw, tohodla tež ž Měrosławom bóle kaž
 ž hoscjom hatž kaž ž jatém wobkhadžesche, do-
 kelž wščitke dobre žatžucža něbėchu hižczen joho
 wutrobu wopuščežiwó. Žžitomnosčž Karlowa
 paš, wo tak strašchnej bližkosčži, docžéwa joho
 žasakwu mósl přémeni.

Wot wrotow, kaž smó widželi, wobwrocži
 so Waldemar k hrodowej wěži po hwoju pobož-
 noho spěwara joho wobódleño pótajo. Wot-
 stortži nížke dubowo duritžka ha na prožé Mě-
 rosławowoho jastwa so postaji. Wuhlada joho
 kaš ruńe před kžizom kletžo so modlesche. Domho
 na něho hladasche ha widžiwšchi kaš dowérně
 wotži k něbu požběha, kaš pokoj wo joho žbléd-
 něném wobletžu kņeži, powždėchné ž hwubokošče
 swojeje pohńuteje wutrobó, pražicžé: „Prawda
 jo, wětžna prawda: